

Sune Malmquist, 1932–2024

Arkitekten Sune Malmquist, Båstad, har avlidit den 6 januari 2024, 91 år gammal. Hans närmaste är hustrun Hervor von Arndt, hennes dotter Katarina och döttrarna Anna, Karin, Sara och Stina med familjer.

Med Sune Malmquist har en enfant terrible i Stockholms arkitektvärld lämnat oss, en charmig gamång, begåvad till den grad att han fick den kungliga guldmedaljen vid Konsthögskolans arkitekturskola 1959 med ett modernistiskt stadsplaneprojekt till området kring Hornsgatan och Hornstull.

Men som han i sitt Stockholms hjärta hade arkitekturhistorikern Erik Lundberg som sin favoritlärare vid KTH, kom han att ta avstånd från tidens historiefientliga mainstream. Hans uppdrag från Stadsbyggnadskontoret att med en kollega utföra den första inventeringen av hela Stockholms innerstad (publicerad 1970) gav honom en kunskap som ingen annan hade.

Han verkade under några år inom cityförnyelsen, bland annat som arkitekt till den första Gallerian, men hade mod att, med stöd av den begynnande postmodernismen, låta stadens traditionella formelement samspela med det moderna bostadsbyggandets regelsystem.

Att år 1976 anpassa ett flerfamiljshus mitt i stan så till den grad att man använde joniska pilastrar var provocerande. Arkitektetablissemangen kunde aldrig förlåta honom. Byggherrarna förstod hans idéer att låta nya byggnader i stadskärnan ansluta till det gamla i stället för att bryta mot det.

Hans kunskap om arkitekturens grammatik var osviklig, hans fantasi och ritstift unik. Få andra arkitekter har i vår tid ritat så många byggnader i Stockholms innerstad, man kan här bara nämna Garbohuset på Blekingegatan och de i stadsbildens dominerande husen på Oxtorgsgatan nära Hötorget. Sune Malmquist var med sitt alternativa tänkande en vital inspiratör för många blivande arkitekter.

Han var en sann europé och såg sin insats som att verka för att hålla en europeisk enhetskultur vid liv, understödd av sin tyskfödda hustru och kollega Hervor von Arndt. Han var lika nyfiken som kunnig när vi reste tillsammans runt om i Europa, även New York. Det började med att han som extralärare hos mig på KTH var med på studieresor och vi fortsatte i ett tiotal år med delad upptäckarglädje.

Det gällde att verka för Europas framtid.

Fredric Bedoire
Hedersledamot i Konstakademien